

**SZEF URZĘDU DO SPRAW
CUDZOZIEMCÓW**

Warszawa, dn. 23.01.2026 r.

DPM.07037.89.2025

**Pani/Pan
Dyrektor
Wydziału właściwego do spraw cudzoziemców
Urzędu Wojewódzkiego
- wszyscy-**

Szanowna Pani Dyrektor,

Szanowny Panie Dyrektorze,

w związku z pojawiającymi się wątpliwościami dotyczącymi tego, czy pobyt cudzoziemca korzystającego z ochrony czasowej (tymczasowej ochrony) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinien zostać wliczony do okresu 5-letniego, legalnego i nieprzerwanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 211 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2025 r. poz. 1079 z późn. zm.), poniżej przesyłam następujące stanowisko z rekomendacjami Urzędu do Spraw Cudzoziemców dotyczącymi wykładni przepisów ustawowych:

Zgodnie z art. 211 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach podstawowym wymogiem materialnoprawnym udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej jest to, że cudzoziemiec ubiegający się o jego udzielenie, powinien przebywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej legalnie i nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat bezpośrednio przed złożeniem wniosku w tej sprawie. Wymóg ten został ukształtowany w związku z implementacją przepisu art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.), zwanej dalej: „dyrektywą 2003/109/WE”, który stanowi, że Państwa Członkowskie przyznają status rezydenta długoterminowego obywatelom państw trzecich, którzy zamieszkiwali legalnie i nieprzerwanie na ich terytorium przez okres pięciu lat, bezpośrednio poprzedzający złożenie właściwego wniosku.

Nie ulega jednocześnie wątpliwości, że cudzoziemcy, którzy na terytorium państwa członkowskiego korzystają z ochrony czasowej – tymczasowej ochrony, o której mowa w art. 2 lit. a dyrektywy 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz. Urz. WE L 212 z 07.08.2001), zwanej dalej: „dyrektywą 2001/55/WE”, są wyłączeni z zakresu dyrektywy 2003/109/WE. Jak bowiem stanowi przepis art. 3 ust. 2 lit. b dyrektywy 2003/109/WE niniejszej dyrektywy nie stosuje się do obywateli państw trzecich, którzy są uprawnieni do zamieszkiwania w Państwie Członkowskim ze względu na ochronę czasową lub złożyli wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt na tej podstawie i oczekują na wydanie decyzji dotyczącej ich statusu.

Odzwierciedleniem tego wyłączenia w prawie polskim jest przepis art. 213 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o cudzoziemcach, który ustanawia przesłankę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, którą stanowi złożenie wniosku o udzielenie tego zezwolenia w czasie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z uzyskaniem ochrony czasowej.

Nie ulega zatem wątpliwości, że cudzoziemiec, który przebywa legalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z korzystaniem na tym terytorium z ochrony czasowej, czy to posiadając zaświadczenie potwierdzające korzystanie z ochrony czasowej, o którym mowa w art. 110 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2025 r. poz. 223 z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą o udzielaniu ochrony”, czy to posiadając status pobytowy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2022 r. o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 337 z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą specjalną”, nie może skutecznie zainicjować postępowania w sprawie udzielenia mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej.

Problematyczne jest jednak zagadnienie, czy w przypadku, gdy cudzoziemiec przebywa już na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na innej podstawie, która nie jest wykluczona z zakresu dyrektywy 2003/109/WE i nie jest objęta katalogiem przesłanek odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, ale w okresie 5 lat poprzedzających złożenie wniosku, jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikał również z korzystania z ochrony czasowej, ten okres pobytu w związku z korzystaniem z ochrony czasowej powinien być doliczony do okresu 5-letniego pobytu, o którym mowa w art. 211 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Zagadnienie to z kilku przyczyn ma coraz większe znaczenie praktyczne. Oprócz oczywistej kwestii wynikającej z tego, że ochrona czasowa (tymczasowa ochrona) musiała zostać uruchomiona w państwach członkowskich Unii Europejskiej w związku z rozpoczętym w dniu 24 lutego 2022 r. masowym napływem wysiedleńców z terytorium Ukrainy, należy zwrócić uwagę na to, że z dniem 1 kwietnia 2023 r. dodano do ustawy specjalnej przepisy art. 42 ust. 13 – 19, które ustanawiając istotny wyjątek od przepisu art. 99 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, umożliwiają poważnej grupie beneficjentów ochrony czasowej ubiegać się o określone rodzaje zezwolenia na pobyt czasowy (w aktualnym kształcie od dnia 1 lipca 2025 r.), jak również na to, że w najbliższej przyszłości wejdą w życie przepisy art. 42c – 42x ustawy specjalnej, które umożliwią wydawanie beneficjentom ochrony czasowej kart pobytu z adnotacją „Poprzednio posiadacz ochrony czasowej”, i w konsekwencji przekształcanie statusu pobytowego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy specjalnej, w zezwolenie na pobyt czasowy. Te zmiany w przepisach prawa spowodowały lub spowodują, że dla znaczącej grupy beneficjentów ochrony czasowej aktualnie przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej otwiera się ścieżka legalizacji pobytu na tym terytorium w oparciu o zwykłe instytucje związane z przyjmowaniem cudzoziemców (zezwoleń na pobyt czasowy), której zwieńczeniem może być uzyskanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej.

Przy rozstrzygnięciu tej kwestii należy w ocenie Urzędu do Spraw Cudzoziemców wziąć pod uwagę następujące elementy, dotyczące w szczególności uwarunkowań wynikających z prawa Unii Europejskiej:

Po pierwsze, należy zwrócić uwagę na to, że regulacja dyrektywy 2003/109/WE nie jest w odniesieniu do tego zagadnienia jednoznaczna. Jak bowiem wskazano wcześniej, cudzoziemcy uprawnieni do zamieszkiwania w państwie członkowskim ze względu na ochronę czasową, są zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b dyrektywy 2003/109/WE wyłączeni z jej zakresu. Natomiast art. 4 ust. 2 dyrektywy, który reguluje to, których okresów pobytu w państwie członkowskim nie uwzględnia się przy obliczaniu okresu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 (okres pięciu lat, bezpośrednio poprzedzający złożenie właściwego

wniosku), nie odnosi się w żaden sposób do pobytu uwzględnionego w art. 3 ust. 2 lit. b dyrektywy. I tak, art. 4 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2003/109/WE stanowi wyraźnie, że okresy zamieszkania z przyczyn określonych w art. 3 ust. 2 lit. e i f nie są uwzględniane przy obliczaniu okresu, o którym mowa w art. 4 ust. 1. Natomiast, art. 4 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE, który dotyczy sytuacji obywateli państw trzecich, którzy zamieszkują w państwie członkowskim w celu odbycia studiów lub kształcenia zawodowego (art. 3 ust. 2 lit. a dyrektywy 2003/109/WE), stanowi, że jeżeli takie osoby uzyskały tytuł pobytu, który umożliwi im uzyskanie statusu rezydenta długoterminowego (a zatem niejako znalazły się wtórnie w zakresie dyrektywy 2003/109/WE), to wyłącznie połowa okresów zamieszkania w celu odbycia studiów lub kształcenia zawodowego może być uwzględniana do obliczenia okresu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 dyrektywy. Ponadto, art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2003/109/WE, który dotyczy cudzoziemców, którym przyznano ochronę międzynarodową (a zatem również osób, które wtórnie znalazły się w zakresie dyrektywy), stanowi, że przy obliczaniu okresu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tej dyrektywy, uwzględnia się przynajmniej połowę okresu pomiędzy datą złożenia wniosku, na podstawie którego przyznano tę ochronę, a datą przyznania zezwolenia na pobyt dla beneficjenta ochrony międzynarodowej, lub cały ten okres, jeżeli przekracza on 18 miesięcy. Tym samym prawodawca unijny posługuje się w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2003/109/WE taką metodą, że albo jednoznacznie wyklucza okresy przeszłego pobytu w państwie członkowskim wynikające z podstaw pobytu wykluczających z zakresu tej dyrektywy (art. 3 ust. 2 lit. e i f), albo zalicza ten pobyt w sposób specyficzny (art. 3 ust. 2 lit. a i d). Pominięcie w tym przepisie odniesienia do art. 3 ust. 2 lit. b dyrektywy 2003/109/WE skutkuje w ocenie Urzędu do Spraw Cudzoziemców tym, że wykładnia językowa przepisów dyrektywy nie prowadzi do jednoznacznych rezultatów.

W konsekwencji, zasadne jest sięgnięcie do wykładni celowościowej przepisów dyrektywy 2003/109/WE.

I tak też, motyw 4 preambuły dyrektywy stanowi, że integracja obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi w Państwach Członkowskich jest kluczowym elementem wspierania spójności gospodarczej i społecznej, która stanowi podstawowy cel Wspólnoty określony w Traktacie. Natomiast motyw 6 preambuły tej dyrektywy wyjaśnia, iż głównym kryterium uznania statusu rezydenta długoterminowego powinien być czas zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego. Zamieszkanie powinno być zarówno legalne, jak i nieprzerwane, w celu wykazania, że związki danej osoby z tym państwem mają charakter trwały. Należy wprowadzić przepis pozwalający na pewien stopień elastyczności, w celu umożliwienia uwzględnienia okoliczności, w których osoba ta mogła być zmuszona do tymczasowego opuszczenia terytorium państwa.

Jak zauważył Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 7 września 2022 r. w sprawie **C-624/20 (E.K. przeciwko Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid)** dokonując wykładni art. 3 ust. 2 lit. e dyrektywy 2003/109/WE: „Na wstępie należy przypomnieć, że art. 3 dyrektywy 2003/109 określa zakres stosowania tej dyrektywy. Podczas gdy ust. 1 tego artykułu stanowi, że dyrektywa ta ma zastosowanie do obywateli państw trzecich legalnie zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego, jego ust. 2 wyklucza z jej zakresu stosowania pewne rodzaje zamieszkiwania. W szczególności art. 3 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy stanowi, że nie stosuje się jej do obywateli państw trzecich, którzy zamieszkują jedynie tymczasowo, przykładowo jako *au pair* lub pracownicy sezonowi, lub jako pracownicy oddelegowani przez usługodawcę do celów świadczenia usług transgranicznych, lub jako usługodawcy świadczący usługi transgraniczne, lub w przypadkach, w których ich zezwolenie na pobyt zostało formalnie ograniczone (...) W świetle znaczenia tego zwrotu w języku potocznym taki warunek zakłada zbadanie, czy powód uzasadniający to zamieszkiwanie oznacza od początku zamieszkiwania, że było ono zamierzone jedynie na krótki okres. Jak bowiem orzekł już Trybunał, względy o charakterze tymczasowym w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/109 nie wskazują a priori na chęć stałego osiedlenia się na terytorium państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (zob. podobnie

wyrok z dnia 18 października 2012 r., Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, pkt 47). Tę literalną wykładnię zwrotu „którzy [...] zamieszkują jedynie tymczasowo” zawartego w art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/109 ilustruje wyliczenie w tym przepisie rodzajów pobytów, które charakteryzuje taka cecha. Tytułem przykładu wymienione jest bowiem w szczególności zamieszkiwanie obywateli państw trzecich przebywających jako au pair lub pracownicy sezonowi lub jako pracownicy oddelegowani przez usługodawcę do celów świadczenia usług transgranicznych, lub jako usługodawcy świadczący usługi transgraniczne. Wspólną cechą obiektywną takich pobytów jest zaś to, że są one ściśle ograniczone w czasie i mają być krótkoterminowe, tak że nie pozwalają na stałe osiedlenie się obywatela państwa trzeciego na terytorium danego państwa członkowskiego (zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2012 r., Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, pkt 48, 50). Stwierdzenie to znajduje zresztą potwierdzenie w uzasadnieniu projektu dyrektywy Rady dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi [COM(2001) 127 wersja ostateczna] w odniesieniu do art. 3 ust. 2 lit. d) tego projektu, który zasadniczo odpowiada art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/109. Zgodnie z tym uzasadnieniem kategorie osób wyraźnie wymienione w art. 3 ust. 2 lit. d) wspomnianego projektu nie mają na celu stałego osiedlenia się na terytorium danego państwa członkowskiego. W związku z tym należy stwierdzić, że w świetle brzmienia i genezy art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/109 pojęcie zamieszkiwania „jedynie tymczasowo” w rozumieniu tego przepisu obejmuje każdy pobyt na terytorium państwa członkowskiego opierający się wyłącznie na względach, których obiektywną cechą jest to, że wskazują, iż pobyt jest ściśle ograniczony w czasie i ma być krótkotrwały, co uniemożliwia danemu obywatelowi państwa trzeciego stałe osiedlenie się na terytorium tego państwa członkowskiego” (pkt 23, 24 oraz 30 – 34 wyroku).

Nie ulega wątpliwości, że wszystkie sytuacje, jakie objęte są zakresem przepisu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2003/109/WE charakteryzują się tym, że cudzoziemiec (obywatel państwa trzeciego) nie posiada trwałej perspektywy osiedlenia się w państwie członkowskim. Ta perspektywa może powstać następnie, np. na skutek udzielenia takim osobom ochrony międzynarodowej (sytuacje objęte zakresem art. 3 ust. 2 lit. b i d). Dopóki jednak nie powstanie, to wówczas osoby te znajdują się poza zakresem regulacji dyrektywy.

Taka charakterystyka braku trwałości pobytu w państwie członkowskim jest w pełni adekwatna w odniesieniu do pobytu obywatela państwa trzeciego, który korzysta w tym państwie z ochrony czasowej (tymczasowej ochrony), i to bez względu na to, jak długo z przyczyn związanych z istnieniem źródła konkretnego masowego napływu ta ochrona czasowa musi trwać. Jak bowiem stanowi art. 2 pkt 1 dyrektywy 2001/55/WE pojęcie "tymczasowa ochrona" oznacza szczególnego rodzaju procedurę, celem zapewnienia, w przypadku zagrożenia wystąpienia bądź rzeczywistego wystąpienia masowego napływu wysiedleńców z państw trzecich, którzy nie mogą powrócić do państwa pochodzenia, a których celem jest przyznanie natychmiastowej tymczasowej ochrony takim osobom, w szczególności, gdy uzasadnione jest przypuszczenie, że system udzielania azylu nie będzie w stanie udźwignąć ciężaru takiego napływu bez negatywnych skutków dla działania tego systemu, ze szkodą dla zainteresowanych i innych osób poszukujących ochrony. Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 19 grudnia 2024 r. w połączonych sprawach C-244/24 (Kaduna) oraz C-290/24 (Akbez) zauważył: „Jak wskazuje jej art. 1 dyrektywy 2001/55, jej celem jest uchwalenie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony w przypadku masowego napływu wysiedleńców z państw trzecich, którzy nie mogą powrócić do państwa pochodzenia, oraz wspieranie równowagi wysiłków państw członkowskich związanych z przyjęciem wysiedleńców i jego następstwami. Z art. 2 lit. a) tej dyrektywy wynika, że wprowadzenie w życie tej ochrony polega między innymi na zapewnieniu, aby reżim przyznawania ochrony międzynarodowej nie został przeciążony masowym i jednoczesnym składaniem wniosków o uzyskanie statusu uchodźcy, w interesie zarówno tych wysiedleńców, jak i innych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. Ten mechanizm ochrony tymczasowej i natychmiastowej, który stanowi wyraz zasady

solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi w ramach realizacji polityki azylowej, o której mowa w art. 80 TFUE, ma jednakże – jak podkreślają to motywy 2 i 13 oraz art. 2 lit. a) wspomnianej dyrektywy – charakter wyjątkowy i musi być zastrzeżony dla przypadków masowego napływu wysiedleńców (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., N.S. i in., C-411/10 i C-493/10, EU:C:2011:865, pkt 93). Beneficjenci tego mechanizmu korzystają ponadto z praw bardziej ograniczonych niż prawa wynikające z przyznania ochrony międzynarodowej w rozumieniu dyrektywy 2011/95 (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2017 r., Słowacja i Węgry/Rada, C-643/15 i C-647/15, EU:C:2017:631, pkt 257)” (pkt 81 i 82 wyroku). Podobnie, Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 20 listopada 2025 r. w sprawie C-195/25 (Frahholm) wskazał: „Co się tyczy w drugiej kolejności celu realizowanego przez dyrektywę 2001/55, z jej art. 1 wynika, że jednym z celów tej dyrektywy jest ustanowienie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony w przypadku masowego napływu wysiedleńców z państw trzecich, którzy nie mogą powrócić do kraju pochodzenia. Z art. 2 lit. a) tej dyrektywy wynika, że wprowadzenie w życie tej ochrony polega między innymi na zapewnieniu, aby reżim przyznawania ochrony międzynarodowej nie został przeciążony masowym i jednoczesnym składaniem wniosków o uzyskanie statusu uchodźcy, a to w interesie zarówno tych wysiedleńców, jak i innych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. Z tego wynika, że wprowadzony przez omawianą dyrektywę mechanizm tymczasowej ochrony ma na celu między innymi utrzymanie dobrego funkcjonowania reżimu ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich (wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., Kaduna, C 244/24 i C 290/24, EU:C:2024:1038, pkt 81, 125). Co za tym idzie, dyrektywa 2001/55 ma zapewniać w szczególności zachowanie przez korzystających z tymczasowej ochrony obywateli państw trzecich i bezpaństwowców skutecznej możliwości uzyskania ochrony międzynarodowej w następstwie przeprowadzenia stosownego badania ich indywidualnej sytuacji, przy jednoczesnym natychmiastowym zagwarantowaniu ochrony o bardziej ograniczonym zakresie (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., Kaduna, C 244/24 i C 290/24, EU:C:2024:1038, pkt 127)” (pkt 47 i 48 wyroku). Ochrona czasowa (tymczasowa ochrona) jest swoistą, z założenia nietrwałą alternatywą dla ochrony międzynarodowej (statusu uchodźcy i ochrony uzupełniającej), uruchamianą pilnie w przypadku stwierdzenia masowego napływu obywateli państw trzecich z konkretnych państw lub rejonów geograficznych. Założeniem prawodawcy unijnego, któremu dał wyraz w przepisach art. 21 – 23 dyrektywy 2001/55/WE, jest to, że wraz z końcem ochrony czasowej (tymczasowej ochrony) wysiedleńcy (dotychczasowi beneficjenci ochrony czasowej) z założenia powrócą do państw, z których przybyli – poza pewnymi wyjątkami uzasadnionymi przykładowo stanem zdrowia. Tym samym przybywając na terytorium państwa członkowskiego wysiedleńcy nie mogą oczekiwać, że będą mogli zrealizować zamiar osiedlenia się na tym terytorium na stałe. Dopiero uzyskanie ochrony międzynarodowej przez wysiedleńca co jest w pełni dopuszczalne w świetle art. 17 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/55/WE, ale – rzecz jasna – pod warunkiem spełnienia przesłanek nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, powoduje powstanie perspektywy osiedlenia się w tym państwie członkowskim. W ocenie Urzędu do Spraw Cudzoziemców ekwiwalentne temu znaczenie należy nadać uzyskaniu w tym państwie dokumentu pobytowego (zezwolenia pobytowego) zgodnie z prawem krajowym tego państwa, które w sposób szczególny na to zezwala (np. w przypadkach określonych w obecnym art. 42 ust. 13 ustawy specjalnej czy w przyszłych przepisach art. 42c – art. 42x tej ustawy). Powstanie tej perspektywy jest jednak następce i w żaden sposób nie zmienia oblicza pobytu w ramach korzystania z ochrony czasowej jako pobytu z założenia nietrwałego, który z założenia powinien zakończyć się powrotem cudzoziemca do państwa pochodzenia.

Podobnie, w ocenie Urzędu do Spraw Cudzoziemców tego oblicza nie zmienia faktyczna długość trwania ochrony czasowej (tymczasowej ochrony) uruchomionej w związku z wystąpieniem konkretnego masowego napływu wysiedleńców. Nie można nie dostrzec tego, że okres trwania ochrony czasowej (tymczasowej ochrony) uruchomionej na podstawie decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/382 z dnia 4 marca 2022 r. stwierdzającej istnienie masowego napływu wysiedleńców z Ukrainy

w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2001/55/WE i skutkującej wprowadzeniem tymczasowej ochrony (Dz. Urz. UE L 71, z 4.3.2022, str. 1–6), zbliża się do już do 4 lat. Jest to wprost konsekwencja sytuacji militarnej Ukrainy, która w dalszym ciągu odpiera agresję zbrojną Federacji Rosyjskiej. Pomimo jednak faktycznej długości ochrony jej istota nie ulega zmianie z perspektywy oceny trwałości pobytu w państwie członkowskim, w tym w Rzeczypospolitej Polskiej, na jej podstawie. Powstanie alternatywnych ścieżek legalizacji pobytu wysiedleńców z Ukrainy tworzy perspektywę osiedlenia się, ale nie zmienia istoty dotychczasowego pobytu w związku z korzystaniem z ochrony czasowej.

Z tego też względu Urząd do Spraw Cudzoziemców stoi na stanowisku, iż wykładnia celowościowa art. 4 dyrektywy 2003/109/WE dokonywana w świetle art. 3 ust. 2 lit. b tej dyrektywy prowadzi do wniosku, że wtórne wejście przez cudzoziemca w zakres tej dyrektywy **nie skutkuje tym**, że pobyt na terytorium państwa członkowskiego w ramach ochrony czasowej (tymczasowej ochrony), a zatem pobyt w okresie, w którym ten cudzoziemiec nie znajdował się w jej w zakresie, powinien być zaliczany do okresu pobytu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tej dyrektywy.

Mając zaś to na uwadze Urząd do Spraw Cudzoziemców rekomenduje taką wykładnię art. 211 ust. 1 i art. 213 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o cudzoziemcach, że **drugi z tych przepisów ustanawia autonomiczną względem art. 212 ust. 2 tej ustawy podstawę niezaliczania legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do okresu pobytu, o którym mowa w art. 211 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, i ta podstawa niezaliczania dotyczy pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach korzystania na nim z ochrony czasowej (tymczasowej ochrony)**, tak na podstawie przepisów ustawy o udzielaniu ochrony, jak i na podstawie przepisów ustawy specjalnej.

Natomiast pełnemu zaliczeniu do okresu, o którym mowa w art. 211 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach podlegać będzie pobyt na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w przypadkach przewidzianych w obecnie obowiązującym przepisie art. 42 ust. 13 ustawy specjalnej (z chwilą jego udzielenia obywatel Ukrainy traci uprawnienie pobytowe, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy specjalnej), jak również pobyt na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, w które przekształci się z mocy przyszłego przepisu art. 42r ust. 1 ustawy specjalnej, dotychczasowe uprawnienie pobytowe urzeczywistniające ochronę czasową w Rzeczypospolitej Polskiej.

Z poważaniem

Tomasz Cytrynowicz
SZEFE URZĘDU

/podpisano elektronicznie/

Do wiadomości:

1. Pan Paweł Dąbrowski – Dyrektor Departamentu Spraw Międzynarodowych i Migracji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji;
2. Pan płk SG Paweł Hołoweńko – Dyrektor Zarządu do Spraw Cudzoziemców Komendy Głównej Straży Granicznej.